

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: Mgr. H. M.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2015, č.j. 45000/02517/15/010/FJ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2015, č.j. 45000/02517/15/010/FJ, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 3. 3. 2015, č.j. 45002/009736/15/130/KB (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo rozhodnuto ve věci účasti osoby samostatně výdělečně činné na důchodovém pojištění v letech 1998 až 2002.

V žalobě uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné, neboť správní orgán neuznal její argumentaci, že zákon nezná formální členství ve veřejné obchodní společnosti (dále jen „v.o.s.“). I za předpokladu, že by tato námitka nebyla uznaná, žalobkyně namítla, že správní orgán tuto námitku nevyvrátil a objektivně neposoudil její účast ve v.o.s. Žalobkyně připomněla ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a zabývala se jeho gramatickým výkladem, z něhož dovodila, že výkon činnosti předpokládá aktivitu konanou v určité intenzitě jednáním ve prospěch společnosti. Podle žalobkyně byla zásadní okolnost, že se od roku 1998 do roku 2002 zdržovala mimo sídlo

společnosti i svého trvalého bydliště. Tato skutečnost pro ni byla překážkou ve vykonávání činnosti pro společnost ve smyslu zákonného předpokladu. Správní orgán však tyto okolnosti nevzal v úvahu, a proto nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobkyně poukázala na skutečnost, že správní orgán dovodil splnění podmínek pro účast na důchodovém pojištění ze zdanění zisku v.o.s. v letech 1998 až 2002, konkrétně ze zprávy Finančního úřadu Rumburk. K tomu žalobkyně doplnila, že zdanění zisku společnosti nelze provést jinak. Z podaných daňových přiznání správní orgán dovodil, že jejich výše přesáhla výši částek potřebných k účasti na důchodovém pojištění. Podle žalobkyně správní orgán postupoval čistě formálně, neboť u ní nebyly splněny zákonné podmínky pro účast na důchodovém pojištění. Daňové přiznání podle žalobkyně nemůže nahradit, ani prokázat, splnění zákonných podmínek pro účast na důchodovém pojištění. Stejně tak podle žalobkyně neprokazuje splnění zákonných podmínek uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a ani podle žalované nepřetržitě vykonávání samostatné výdělečné činnosti. Žalobkyně připomněla, že správní orgán pouze konstatoval, že měla splnit svou zákonnou povinnost v souladu s ustanovením § 48 odst. 1 písm. a) a odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) oznámit zahájení výdělečné činnosti, a to do dne 10. 2. 1997.

Žalobkyně dále namítala, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zjistit význam vydání napadeného rozhodnutí a k čemu má sloužit. Neboť se jedná o rozhodnutí, z něhož není zřejmé jaké právo nebo povinnost mělo založit, změnit nebo zrušit. K tomu žalobkyně doplnila, že ze žalobou napadeného rozhodnutí lze vyčíst, že jde o rozhodnutí vydané v jejím zájmu, nicméně ona o nic nežádala. Žalobkyně se domnívá, že napadené rozhodnutí vychází ze subjektivních úvah, účelové argumentace a zavádějícího výkladu zákonných ustanovení. Dále se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je vydáno se zpětnými účinky.

Žalobkyně namítala, že žalovaná neodstranila procesní vady řízení a její námitky odmítla, ačkoliv v odvolání uvedla, že nebyl zjištěn skutkový stav věci ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a nebyly zjištěny skutkové okolnosti ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. Dále uvedla, že způsob vypořádání se s její námitkou porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu považuje za nezákonný. Žalobkyně namítala, že byla poučena o právu k seznámení se s podklady rozhodnutí na začátku řízení, což je v rozporu s právním řádem.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že dle ustanovení § 2 zákona o důchodovém pojištění je účast na pojištění povinná pro fyzické osoby uvedené v ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, pro které platí podmínky uvedené v ustanovení § 9 odst. 2 a odst. 3 písm. c) téhož zákona. Žalovaná připomněla, že v.o.s. je osobní společnost, která je definována jako společnost alespoň dvou osob, které se účastní na jejím podnikání nebo správě jejího majetku a ručí za její dluhy společně a nerozdílně. Zákon tak předpokládá osobní účast společníků na podnikání společnosti, a to jak na rozhodování ve všech jejích věcech, tak na jejím jednání navenek. Práva a povinnosti společníka, jehož povinností je podílet se svou činností na chodu společnosti, jsou upraveny společenskou smlouvou. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobkyně se dohodla s druhým společníkem na společném podnikání, přičemž každý ze společníků je oprávněn za společnost samostatně jednat, mají stejný podíl na zisku a povinnost uhradit stejný podíl případné ztráty. Za závazky

společnosti ručí společně a nerozdílně. K tomu žalovaná doplnila, že žalobkyně podle podaných daňových přiznání přiznala příjmy z podnikání ve výších, které přesáhly rozhodné výše částek potřebných k účasti na důchodovém pojištění z titulu osoby samostatně výdělečně činné. Žalovaná má za to, že žalobkyně splnila zákonem stanovené podmínky pro účast na důchodovém pojištění a skutečnost, že žalobkyně v daném období studovala a zdržovala se mimo sídlo společnosti, považuje za irelevantní. Žalovaná se dále domnívá, že jí nepřisluší posuzovat, zda postavení žalobkyně skutečně odpovídalo postavení společníka ve smyslu zákona.

Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně zahájila svou samostatnou výdělečnou činnost podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) zákona o důchodovém pojištění dne 8. 1. 1997, kdy byla zapsána do obchodního rejstříku jako společník společnosti CUSTODIA, věř. obch. spol., přičemž v souladu s ustanovením § 48 odst. 1 písm. a) a odst. 5 zákona o sociálním zabezpečení měla do dne 10. 2. 1997 oznámit příslušné správě sociálního zabezpečení vznik účasti na důchodovém pojištění. Tuto povinnost žalobkyně dosud nesplnila, a proto správní orgán I. stupně na základě údajů poskytnutých Finančním úřadem Rumburk zahájil správní řízení z úřední činnosti, neboť žalobkyně dosáhla rozhodné výše částky, která jí založila povinnou účast na pojištění. Správní orgán I. stupně vydal deklaratorní rozhodnutí, kterým vyslovil, že žalobkyně byla v letech 1998 až 2002 účastníkem důchodového pojištění, přičemž další krok správního orgánu bude vyčíslení dlužného pojistného a penále platebním výměrem.

K námitce žalobkyně týkající se ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění žalovaná uvedla, že povinnost účasti na důchodovém pojištění vyplývá z ustanovení § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Podmínka zaplacení pojistného je důležitá pro splnění podmínek nároku na starobní důchod. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně jednoznačně nesplnila svou povinnost v oblasti sociálního zabezpečení, neboť po zapsání se jako společník v.o.s. do obchodního rejstříku neoznámila ve lhůtě stanovené zákonem výkon své samostatné výdělečné činnosti, a to ani po několika urgencích ze strany Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, v důsledku čehož jí nemohl být ani udělen variabilní symbol.

K tvrzenému odmítnutí námitek žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jelikož nebyly zjištěny rozhodné skutečnosti, žalovaná uvedla, že se všemi námitkami žalobkyně se velmi pečlivě zabývala, zjistila všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, postupovala zcela v díkci zákona, neboť všechny podklady vyhodnotila a na jejich základě rozhodla. Žalovaná se domnívá, že jednala zcela v souladu s veřejným zájmem, a to jak z pohledu ochrany veřejných prostředků, tak i ve prospěch žalobkyně, neboť chrání její budoucí důchodové nároky. K uvedenému žalovaná ještě doplnila, že žalobkyni napadeným rozhodnutím neuložila žádnou povinnost, a proto se ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu předmětného správního řízení netýká.

Ohledně porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaná připustila, že žalobkyně dostala možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout důkazy již při zahájení správního řízení, nicméně správní orgán I. stupně měl již při zahájení správního řízení k dispozici veškeré podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí. K tomu žalovaná doplnila, že žalobkyně svého práva nevyužila, tedy nenavrhla doplnění podkladů, a správní orgán I. stupně dokazování neprováděl a spisovou dokumentaci nedoplňoval o žádné podklady, se kterými by žalobkyně neměla možnost se seznámit a o kterých by nevěděla, nevznikla správnímu orgánu I. stupně povinnost těsně před vydáním rozhodnutí orgánu I. stupně zaslat

žalobkyni novou výzvu. Žalovaná poukázala na skutečnost, že správní orgán I. stupně ve věci rozhodoval opakovaně, a přesto stále vycházel ze stejných podkladů, spisovou dokumentaci nedoplnil, neboť v rámci správního uvážení nepotřeboval nové důkazy, rozhodl za stávajícího stavu věci, přičemž napravil vadu řízení a vycházel ze zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2003. Případné další vyrozumění a poučení žalobkyně ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nemělo podle žalované na správnost a zákonnost napadeného prvostupňového rozhodnutí žádný vliv. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V replice žalobkyně uvedla, že zdůvodnění rozhodnutí deklarující její účast na důchodovém pojištění neodpovídají zákonným podmínkám, zejména skutečnému angažmá žalobkyně ve v.o.s. Pokud žalobkyně připustí, že žalovaná je oprávněná posuzovat postavení vyplývající z členství společníka ve v.o.s., pak nesprávně vykládá ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, v němž je podmíněna účast na důchodovém pojištění činností společníka pro společnost. Podle žalobkyně tak nečinnost společníka nemůže naplnit obsah zákonné podmínky. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalované, že zákon nezná formální členství společníka ve společnosti. Společnost, v níž je žalobkyně společníkem, je sice osobní společností, nicméně neznamená to, že její existence je závislá na osobním výkonu činnosti společníka. Zápis žalobkyně do obchodního rejstříku podle žalobkyně sám o sobě automaticky nezaručuje důchodové pojištění, pokud nejsou splněny další zákonem stanovené podmínky. Zákon ani neuvádí případné řešení pro případ nečinnosti společníka či jeho zánik na důchodovém pojištění. Žalobkyně trvá na tom, že zápisem do obchodního rejstříku nezahájila samostatnou výdělečnou činnost, a proto měla žalovaná posoudit, zda nedošlo k zániku účasti na důchodovém pojištění, neboť její nečinnost trvala až do roku 2013.

Žalobkyně poukázala na skutečnost, že její obrana ohledně nesplnění zákonných podmínek pro účast na důchodovém pojištění nebyla jednoznačně vyvrácena. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná zaměňuje zdanění části vykázaného zisku společnosti s příjmem žalobkyně jako společníka, který neobdržela, neboť pro společnost nevykonávala žádnou činnost, což může doložit čestným prohlášením druhého společníka, paní Hany Svatošové, matky žalobkyně.

Žalobkyně nevykonávala žádnou samostatnou výdělečnou činnost až do roku 2013, kdy jí skončila mateřská dovolená. Poté teprve začala podnikat, splnila svou povinnost uloženou zákonem, přihlásila se k účasti na důchodovém pojištění a byl jí udělen variabilní symbol. Žalobkyně si je vědoma, že nemá žádné budoucí nároky ze své formální účasti ve v.o.s., neboť žádnou činnost nevykonávala, neměla příjem a neplatila pojistné. K tvrzení ochrany veřejného zájmu – odvodů na sociální zabezpečení do státního rozpočtu žalobkyně uvedla, že žalovaná nesleduje známé skutkové okolnosti. K ochraně jejích budoucích důchodových nároků žalobkyně uvedla, že považuje taková tvrzení za nedůvěryhodná, neboť napadeným rozhodnutím správní orgán usiluje o právní podklad k následnému postihu dodatečnými výměry včetně penále za údajné nesplnění povinnosti v důchodovém pojištění.

Z ustanovení § 10 odst. 4 a odst. 5 zákona o důchodovém pojištění podle žalobkyně nevyplývá povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně připomněla Listinu základních práv a svobod, podle níž státní moc lze uplatnit jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasily.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín bylo Finančním úřadem pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Rumburku, dne 3. 10. 2014 doručeno oznámení údajů podle ustanovení § 53 a § 54 zákona č. 280/2009 sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, a to na základě jejich žádosti ze dne 30. 9. 2014, č.j. 45002/14/130/KB/666 ve věci upřesnění údajů za zdaňovací období roku 1997 až 2003. Z oznámení byly zjištěny příjmy a výdaje žalobkyně. Konkrétně za zdaňovací období roku 2000 příjmy ve výši 308.682,- Kč, výdaje nulové a základ daně podle ustanovení § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) tak činil 308.682,- Kč, roku 2001 příjmy ve výši 246.400,- Kč, nulové výdaje a základ daně činil 246.400,- Kč, roku 2002 základ daně činil 116.774,- Kč, roku 1998 příjmy ve výši 66.173,- Kč, nulové výdaje a základ daně činil 66.173,- Kč, roku 1999 příjmy ve výši 115.315,- Kč, nulové výdaje a základ daně činil 115.315,- Kč a roku 2003 příjmy ve výši 10.500,- Kč, nulové výdaje a základ daně činil 10.500,- Kč.

Dne 3. 12. 2014 bylo žalobkyni odesláno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1. 12. 2014, v němž žalovaná žalobkyni zároveň podle ustanovení § 36 odst. 1 poučila, že má právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, a to písemně nebo ústně do protokolu. Dále byla žalobkyně podle ustanovení § 52 správního řádu poučena o označení důkazů na podporu svých tvrzení. Zároveň byla žalobkyně informována, že správní orgán nashromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí, a proto žalobkyni podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu poučil o tom, že má právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí, přičemž jí byla zároveň k případnému vyjádření k podkladům uložena lhůta 10 dnů od doručení oznámení.

Dne 9. 12. 2014 správní orgán spojil řízení ve věci vzniku a zániku účasti na důchodovém pojištění v období od 1. 1. 1998 do 31. 12. 1998, 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999, 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000, od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001 a od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002.

Správní orgán I. stupně vydal dne 2. 1. 2015, pod č.j. 45002/000081/15/130/KB, sp. zn. OSVČ/PP/1/14, rozhodnutí o tom, že žalobkyně je od 1. 1. 1998 do 31. 12. 1998, od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999, od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000, od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001

a od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002 účastna na důchodovém pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně osobně dne 19. 1. 2015 odvolání.

Žalovaná vycházela z kopie úplného výpisu z obchodního rejstříku o obchodní firmě CUSTODIA, veř. obch. spol., z níž bylo zjištěno, že H. S., nar. „X“ byla zapsaná jako společník v.o.s. dne 8. 1. 1997, pod tímto jménem byla dne 12. 7. 2006 vymazaná a opětovně zapsaná jako Mgr. H. M., nar. „X“. Z kopie společenské smlouvy o založení v.o.s. účastníci paní H. S., nar. „X“ a žalobkyní, tehdy ještě jako slečnou H. S., nar. „X“, bylo včetně dodatků č. 3, č. 4 a č. 5 k doplnění společenské smlouvy zjištěno, že účastnice se dohodly na společném podnikání, jehož předmětem je realitní činnost, správa a údržba nemovitostí a služby v oblasti administrativní správy, služby organizačně hospodářské povahy u fyzických a právnických osob a dodatkem č. 5 doplněný předmět provádění veřejných dražeb. Společnost byla založena na dobu neurčitou s tím, že společníci mají právo na stejný podíl na zisku, rovněž mají povinnost uhradit stejný podíl v případě ztráty a za závazky ručí společníci společně a nerozdílně.

Žalovaná podanému odvolání žalobkyně vyhověla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015, č.j. 45000/00673/15/010/FJ, sp. zn. 011/2015 pro použití zákona o důchodovém pojištění ve znění platné úpravy pro rok 2015 zrušila a věc správnímu orgánu I. stupně vrátila k novému pojednání.

Správní orgán I. stupně správní spis žádnými podklady spis nedoplňoval a rovnou vydal rozhodnutí ze dne 3. 3. 2015, č.j. 45002/009736/15/130/KB, sp. zn. OSVČ/PP/001/15, kterým rozhodl o účasti žalobkyně na důchodovém pojištění za roky 1998 až 2002. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání ze dne 16. 3. 2015, v němž uvedla, že trvání účasti osoby samostatně výdělečně činné na důchodovém pojištění upravuje zákon, a proto rozhodování o této skutečnosti nepatří do pravomoci správního orgánu. Rovněž vyjádřila pochyby ohledně účelu rozhodnutí, neboť mezi účastníky nezakládá žádná práva a povinnosti. Dále vyjádřila pochyby ohledně smyslu vydání rozhodnutí, které upravuje minulé poměry, což je podle ní mimo časové vymezení zákonných lhůt, a vyjádřila názor, že se na řízení vztahuje promlčení a prekluze. Zpochybnila svoji účast na důchodovém pojištění, čímž nejsou podle ní splněny předpoklady uvedené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Shodně jako v žalobě namítala svou nečinnost pro společnost a dále namítala nemožnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nesplnění povinnosti uložené ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu.

Žalovaná podanému odvolání nevyhověla a vzhledem ke skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí vycházelo ze zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2003, čímž došlo k napravení předchozí procesní vady, rozhodnutí potvrdila.

Mezi stranami je sporné, zda žalobkyni vznikla účast jako osoby samostatně výdělečně činné na důchodovém pojištění v letech 1998, 1999, 2000, 2001 a 2002 tím, že se dne 8. 1. 1997 stala společníkem v.o.s.

Podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se za osobu samostatně výdělečně činnou se pro účely pojištění považuje osoba, která

- a) vykonává samostatnou výdělečnou činnost, nebo
- b) spolupracuje při výkonu samostatné výdělečné činnosti, pokud podle zákona o daních z příjmů lze na ni rozdělovat příjmy dosažené výkonem této činnosti a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení.

Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) zákona o důchodovém pojištění se výkonem samostatné výdělečné činnosti podle odstavce 2 písm. a) rozumí činnost společníka veřejné obchodní společnosti nebo komplementáře komanditní společnosti vykonávaná pro tuto společnost.

V § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je uvedeno, že osoba samostatně výdělečně činná je v kalendářním roce účastna pojištění, pokud její příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení dosáhl v kalendářním roce aspoň šestinásobku částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu; přitom je rozhodná výše částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu, která platí k 1. lednu kalendářního roku, za který se posuzuje účast na pojištění. Příjmy ze samostatné výdělečné činnosti a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení se posuzují podle zvláštního zákona.

Podle ustanovení § 10 odst. 4 vzniká účast osoby samostatně výdělečně činné na pojištění dnem 1. ledna kalendářního roku, ve kterém byly splněny podmínky uvedené v odstavcích 1 a 2 nebo za který se přihlásila k účasti na pojištění podle odstavce 3, nejdříve však dnem, v němž začala vykonávat (znovu vykonávat) samostatnou výdělečnou činnost; účast na pojištění nemůže přitom vzniknout přede dnem, od kterého je oprávněna samostatnou výdělečnou činnost vykonávat. Dle odst. 5 téhož ustanovení zaniká účast na pojištění osoby samostatně výdělečně činné dnem 31. prosince kalendářního roku, ve kterém byly splněny podmínky uvedené v odstavcích 1 a 2 nebo za který se přihlásila k účasti na pojištění podle odstavce 3. Účast na pojištění osoby samostatně výdělečně činné však zaniká nejpozději dnem,

a) kterým osoba samostatně výdělečně činná ukončila samostatnou výdělečnou činnost. Za ukončení samostatné výdělečné činnosti se považuje vždy přerušení této činnosti, a to ode dne přerušení této činnosti, pokud po měsíci, v němž došlo k tomuto přerušení, trvalo toto přerušení aspoň šest kalendářních měsíců po sobě jdoucích; to neplatí, byla-li samostatná výdělečná činnost přerušena z důvodů uvedených v odstavci 2 větě první,

b) kterým zaniklo osobě samostatně výdělečně činné oprávnění vykonávat samostatnou výdělečnou činnost,

c) od kterého osoba samostatně výdělečně činná podle svého prohlášení přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost soustavně, pokud jde o osoby uvedené v § 9 odst. 3 písm. d) a f), nebo

d) od kterého byl osobě samostatně výdělečně činné pozastaven výkon její činnosti.

Podle ustanovení § 76 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“) je veřejnou obchodní společností společnost, ve které alespoň dvě osoby podnikají pod společnou firmou a ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně celým svým majetkem.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 věty první obchodního zákoníku se práva a povinnosti společníků řídí společenskou smlouvou.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) je příjmem ze samostatné činnosti, pokud nepatří do příjmů uvedených v § 6, podíl společníka veřejné obchodní společnosti a komplementáře komanditní společnosti na zisku.

Podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení je osoba samostatně výdělečně činná povinna oznámit příslušné okresní správě sociálního zabezpečení den zahájení (opětovného zahájení) samostatné výdělečné činnosti nebo spolupráce při výkonu samostatné výdělečné činnosti (dále jen "samostatná výdělečná činnost") s uvedením dne, od kterého je oprávněna tuto činnost vykonávat; osoba samostatně výdělečně činná, která spolupracuje při výkonu samostatné výdělečné činnosti, je současně povinna oznámit též jméno a příjmení, trvalý pobyt a rodné číslo osoby samostatně výdělečně činné, s níž spolupracuje.

Než soud přistoupil k meritornímu posouzení věci, musel se nejprve vypořádat s procesní námitkou žalobkyně ohledně nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně namítala, že byla poučena o právu k seznámení se s podklady rozhodnutí na začátku řízení, což je v rozporu s právním řádem.

Soud při posuzování této námítky vycházel ze závěrů obsažených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č.j. 7 Ad 12/2011 – 77, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je k podstatě sporu, zda správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu či nikoliv uvedeno, že: „... výzva správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být formulována tak, aby z ní bylo adresátu zřejmé, že shromažďování podkladů správním orgánem bylo ukončeno.“ Výše uvedenému odpovídá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 8 Afs 21/2009 – 243 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že lze s oznámením o zahájení správního řízení spojit výzvu pro účastníky, aby doplnili důkazy ve lhůtě a v následné lhůtě se vyjádřili k podkladům rozhodnutí a navrhli důkazy pro svá tvrzení.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně byla správním orgánem v zaslaném oznámení ze dne 1. 12. 2014 na začátku správního řízení informována o skutečnosti, že správní orgán nashromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž žalobkyni poučil o tom, že má právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí, k čemuž jí určil lhůtu 10 dnů od doručení oznámení, se soud neztotožnil s námitkou žalobkyně, že jí nebyla dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Z výše citované judikatury jednoznačně vyplývá, že pokud správní orgán již v době zahájení správního řízení má shromážděny všechny podklady nutné dle jeho názoru k posouzení věci, může poučení o právu účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí spolu se stanovením lhůty včlenit do oznámení o zahájení řízení. Vyzvat opětovně účastníka před vydáním rozhodnutí ve věci pak musí správní orgán jen, pokud po zahájení řízení došlo k doplnění podkladů, na základě kterých správní orgán bude rozhodovat. K takové situaci dle soudu v daném případě nedošlo. Soud rovněž poukazuje i na skutečnost, že žalobkyně svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužila. Je nepochybné, že správní orgán vycházel při svém rozhodnutí z oznámení údajů finančního úřadu, které bylo správnímu orgánu zasláno před oznámením o zahájení správního řízení, a tedy bylo součástí správního spisu před poučením žalobkyně. Z žalobou napadeného rozhodnutí je navíc zřejmé, že se s touto námitkou žalobkyně uplatněné v odvolacím řízení žalovaná řádně zabývala, a to na straně 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že šlo o pokračování stávajícího řízení, rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly odstraněny vady, pro které bylo předchozí rozhodnutí zrušeno, a nebyly přidány nové podklady pro rozhodnutí, kromě rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí, které bylo žalobkyni

doručeno dne 26. 2. 2015. S ohledem na uvedené soud neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou, jež má dle žalobkyně spočívat v nesprávně zjištěném skutkovém stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informace poskytnuté Finančním úřadem Rumburk. Z uvedené listiny je zřejmé, že žalobkyně byla na finančním úřadě evidovaná jako člen v.o.s. od roku 1997, přičemž na základě vyměřovacího řízení byly zjištěny příjmy, výdaje a základy daně žalobkyně. Za zdaňovací období roku 1998 základ daně činil 66.173,- Kč, roku 1999 základ daně činil 115.315,- Kč, roku 2000 základ daně činil 308.682,- Kč, roku 2001 základ daně činil 246.400,- Kč, roku 2002 základ daně činil 116.774,- Kč a roku 2003 základ daně činil 10.500,- Kč.

V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaná zabývala jednotlivými předpoklady vzniku a zániku účasti na důchodovém pojištění, jakož i výkonem samostatné výdělečné činnosti a činností společníků ve v.o.s., kdy dospěla k závěru, že žalobkyně uvedené podmínky pro účast na důchodovém pojištění splňuje.

Žalobkyně namítala, že z oznámení finančního úřadu žalovaná dovodila, že zdaněný zisk u ní dosáhl rozhodné částky, přičemž dosažení zisku je podmínkou uvedenou v ustanovení § 9 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění u osoby spolupracující a nikoliv ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona u osoby samostatně výdělečně činné. K této námitce soud uvádí, že v ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) zákona o důchodovém pojištění je výslovně uvedeno, že výkonem samostatné výdělečné činnosti se rozumí mimo jiné činnost společníka veřejné obchodní společnosti vykonávaná pro tuto společnost. Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pak jednoznačně stanoví, kdy jsou osoby samostatně výdělečně činné bez rozdílu účastny na pojištění, a touto podmínkou je dosažení stanovené výše základu daně z příjmů. S ohledem na uvedené považuje soud i tuto námitku za zcela nedůvodnou.

V roce 1998 činila výše rozhodné částky 35.400,- Kč, přičemž žalobkyně přiznala v daňovém přiznání příjem za rok 1998 ve výši 66.173,- Kč. V roce 1999 činila výše rozhodné částky 36.600,- Kč, přičemž žalobkyně přiznala v daňovém přiznání příjem za rok 1999 ve výši 115.315,- Kč. V roce 2000 činila výše rozhodné částky 37.800,- Kč, přičemž žalobkyně přiznala v daňovém přiznání příjem za rok 2000 ve výši 308.682,- Kč. V roce 2001 činila výše rozhodné částky 39.600,- Kč, přičemž žalobkyně přiznala v daňovém přiznání příjem za rok 2001 ve výši 246.400,- Kč. V roce 2002 činila výše rozhodné částky 42.600,- Kč, přičemž základ daně žalobkyně podle ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů činil 116.774,- Kč. Ze správního spisu a ustanovení § 10 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je patrné, že žalobkyně rozhodných příjmů v letech 1998 až 2002 dosáhla.

Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobkyně splnila podmínky stanovené v § 9 a § 10 zákona o důchodovém pojištění a byla účastnou důchodového pojištění, v tomto směru tedy považuje žalobkynin vznesené námitky za nedůvodné.

K námitce žalobkyně ohledně nevyvrácení její nečinnosti ve společnosti a objektivního neposouzení její účasti ve v.o.s., neboť nevykonávala pro společnost žádnou aktivitu, zdržovala se mimo sídlo společnosti i svého trvalého bydliště a její členství ve společnosti bylo jen formální, soud uvádí, že podle právního řádu České republiky vykonává společník

v.o.s. samostatnou výdělečnou činnost, přičemž práva a povinnosti společníka v.o.s. upravuje společenská smlouva. Společenská smlouva společnosti CUSTODIA, veř. obch. spol. výslovně stanovuje, že paní H. S., nar. „X“ a žalobkyně se dohodly na společném podnikání. Společnost byla založena na dobu neurčitou s tím, že společníci mají právo na stejný podíl na zisku, rovněž mají povinnost uhradit stejný podíl v případě ztráty a za závazky ručí společníci společně a nerozdílně.

Žalobkyně sama svým podpisem společenské smlouvy stvrdila, že se bude na společném podnikání v.o.s. podílet. Žalobkyni byl vyplácen podíl na zisku. Sama žalobkyně podala k vyplaceným částkám daňová přiznání. Skutečnost, že žalobkyně jménem společnosti nejednala, případně nepodepisovala jménem společnosti žádné smlouvy, neznámá, že by nebyla jejím společníkem. Pokud žalobkyně nechtěla být nadále společníkem ve v.o.s. mohla využít institutu vystoupení ze společnosti na základě změny společenské smlouvy, čímž by došlo k jejímu vymazání z obchodního rejstříku. K tomu soud doplňuje, že jednání za v.o.s. je pouze právo společníků, nikoliv jejich povinnost. Nicméně za situace, kdy je někdo společníkem v.o.s., tak zákon předpokládá, že má zájem na prosperování společnosti, a za tímto účelem podniká patřičné kroky, čímž je vyloučena jen jeho formální účast na společnosti. Opačný závěr by byl v rozporu s účelem založení v.o.s. Skutečnost, že se žalobkyně v rozhodném období nezdržovala v místě sídla společnosti ani svého trvalého bydliště není pro posouzení předmětné věci relevantní. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že uvedené námitky žalobkyně jsou nedůvodné.

K námitce žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, která práva a povinnosti mělo založit, změnit nebo zrušit a s tím související námitce zpětné účinnosti napadeného rozhodnutí soud zdůrazňuje, že prvostupňové rozhodnutí má deklaratorní charakter. Deklaratorním rozhodnutím není rozhodováno o vzniku, zániku či změně práv a povinností, nýbrž takovým rozhodnutím se subjektivní práva pouze prohlašují. Deklaratorní rozhodnutí jsou významná pro procesní stránku práva. Deklaratorní rozhodnutí působí ex tunc, tj. od tehdy. Vzhledem k tomuto charakteristickému znaku deklaratorního rozhodnutí je tedy zřejmé, že musí působit zpětně. Typickým příkladem deklaratorního rozhodnutí je rozhodnutí o otcovství, které také působí zpětně. Vzhledem k tomu, že žalobkyni nebyly prvostupňovým rozhodnutím ukládány žádné povinnosti, nýbrž byla pouze vyslovena její účast na důchodovém pojištění, je žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí zcela v souladu s právním pořádkem České republiky. Soud z uvedených důvodů považuje námitku žalobkyně za nedůvodnou.

K námitce žalobkyně ohledně nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění soud uvádí, že předmětem daného rozhodnutí nebylo posouzení skutečnosti, zda předmětné doby lze považovat za dobu pojištění, ale pouze deklarování skutečnosti, že žalobkyně byla účastna na pojištění. Účast na pojištění je pouze jednou z podmínek pro to, aby konkrétní doba mohla být u osob účastných na pojištění považována za dobu pojištění. V situaci, kdy správní orgány deklaratorně rozhodovaly pouze o skutečnosti, že žalobkyně byla účastna v rozhodných obdobích na pojištění (a nikoli, zda byla osobou pojištěnou), nebylo nutno se splněním podmínek uvedených v § 11 zákona o důchodovém pojištění zabývat. Rovněž tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.

K námitce žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné soud uvádí, že z veřejně dostupných podkladů je zřejmé, že žalobkyně ode dne 8. 1. 1997 vykonávala samostatnou výdělečnou činnost jako společník v.o.s., čímž jí vznikla povinnost oznámit svou

účast na důchodovém pojištění příslušné správě sociálního zabezpečení. Žalovaná tak zahájením správního řízení z úřední činnosti pouze dodržela platné zákony České republiky. V daném případě soud neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s právním pořádkem České republiky, případně mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, a proto dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně i žalovaná postupovaly v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročily svou pravomoc, dbaly o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, daly jí prostor k dodatečnému splnění oznamovací povinnosti a v rozhodnutí rozvedly úvahy, kterými se řídily. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitky žalobkyně shledal nedůvodnými.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a nadto se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal při jednání a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. září 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.